

"У ніч таку..."

Іван Бунін

"У ніч таку..."

Переклад Олександра Грязнова

Під Одесою, в світлу, теплу ніч кінця серпня.

Ішли, гуляючи, по високих урвищах над морем. Дивлячись на його широку сяючу рівнину, почав з жартівливою поважністю декламувати:

Який яскравий місяць! В ніч таку...

Вона взяла його під руку і продовжила:

В ніч таку

Лякливо по росі ступала Тізба...

— Дозвольте, дозвольте: звідки це ви така вчена, що навіть Шекспіра знаєте?

— Звідти ж, звідки і ви. Не завжди ж була добропорядною дружиною і обивательською забутого богом Конотопа. Київську гімназію із золотою медаллю закінчила.

— Ну, знаєте, це так давно було...

— Це що таке – милі нечемності? Помиляєтеся – всього дванадцять років.

Він глянув скося на її високу, пряму фігуру, на жваве обличчя у веснянках:

— Правильно. Я ще позавчора, як тільки з вами познайомився, дав вам років тридцять. Але це для хохлушки вже старість.

— Залиште в спокою мою старість. І зовсім я не хохлушка, а козачка. Краще скажіть, хто ця Тізба, я забула.

— А біс її знає. Все одно – далі щось чудове, наскільки пам'ятаю.

— Справді чудове:

І, тінню лева злякана – не левом,

Чимдуж тікала в жаху...

Він сумно продовжив:

В ніч таку,

Сумуючи на березі, Дідона

Манила друга гілкою верби

Вернутись в Карфаген.

Вона закінчила в тон йому:

У ніч таку

Медея чарівні збирала трави,

Щоб молодість і силу повернути

Старечому Язону...

— Господи, як гарно! Тінь від лева, якась Медея, якісь чарівні трави... І нікого

немає, хто полюбив би мене!

— А я ж навіщо?

— Ви цинік і прозаїк. А мені потрібний поет. Та й ні до чого – два тижні моєї відпустки пролетять стрілою, а там знову Конотоп!

— Не біда. Гарне лиш коротке щастя.

Як солодко у місячному сяйві

Дрімає все довкола! Сядьмо тут...

...тобто на цьому урвищі. Посидьмо трохи, Медеє.

— Посидьмо, Язоне...

Зійшовши зі стежки, сіли на пересохлу траву над самісіньким урвищем.

— Що гарне у вас, Дідоно, так це ваш грудний, хохлацький голос. І потім, ви розумна і весела...

Вона зняла з голої ноги татарський черевичок, витрушуючи з нього пил, і поворушила пальцями видовженої ступні, до половини темної від засмаги.

— І нога чудесна. Можна поцілувати?

— Ні в якому разі. У ніч таку засмучена Медея... У ніч таку... Ну що це за неподобство, навіть не дає доказати...

Повертались повільно, пізно, коли місяць стояв уже зовсім низько, золота вода тьмяно світилась край берега внизу, і було так тихо, що чутно було її напівсонні припливи і відпливи.

7. 04. 49